

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 17 nr. 2-3

februar-marts 2005

VERNADSKIJS PRINCIPPER

Et farligt selvbedrag har sænket sig over vort lille kongerige. Regeringen, Folketinget, erhvervslivet og fagbevægelsen har overbevist sig selv og hinanden om, at Danmark kan overleve globaliseringens altødelæggende flodbølge gennem uddannelse. At vi danskere kan blive klogere, bedre og stærkere end alle de andre i fremtidens globale økonomiske jungle. At vi kan skabe et »vidensamfund« i vores mikroskopiske sprogområde, der gør os bedre udrustet til »alles kamp mod alle« end eksempelvis Kina, Rusland eller Indien. Det er en tåbelig illusion.

Men den største fejltagelse ligger i forestillingen om, at den nuværende økonomiske og politiske verdensorden også vil være den, der bestemmer vor tilværelse langt ud i fremtiden. Det vil den ikke, for den er selvdestruktiv og menneskefjendsk. Verdensøkonomien er i dag så skævvreden og finanssystemet så belastet af ubetalelig gæld og tankeløs spekulation, at selv den mindste forstyrrelse kan få hele korthuset til at falde sammen. Køb ikke argumentet om, at det nok skal gå, fordi det altid har gået. Det ender med et brag, og vi er meget tæt på.

Efter årtier med konstant faldende råvarepriser, som trak tæppet væk under de nye lande, der voksede ud af den europæiske kolonialismes skygge, er priserne atter på vej i vejret. Magtfulde finans kredse er i færd med at flytte deres investeringer ud af de usikre finansmarkeder og over i jordbesiddelser og råvareproduktion. De forventer, at globaliseringens sammenbrud bringer den gode, gamle kolonialisme tilbage.

Det skal vi aldrig acceptere. Derfor må en genopbygning af det internationale finans- og betalingssystem, i form af et nyt Bretton Woods-system, følges af politiske aftaler, der går videre end den Westfalske Fred fra 1648, som skabte den moderne politiske orden. Og for at holde nykolonialistiske fantasier i ave må faste valutakurser følges af faste råvarepriser.

Hvis vi i Danmark virkelig ønsker at skabe et »vidensamfund«, må vi tage udgangspunkt i den store russiske videnskabsmand Vladimir Vernadskij og hans begreber om »noosfæren«, »fornufts-færen«. Det er det enkelte individs kreative, skabende evner, der udgør samfundets eneste egentlige eksistensgrundlag. Sådan har det altid været. Ligeledes er det menneskenes samlede fysisk-økonomiske aktiviteter, der bestemmer, hvad der er nyttige råstoffer og ressourcer i den underlæggende biosfære. Et ægte »vidensamfund« skaber og definerer nye råstoffer. Og som den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche længe har insistet på, må disse »Vernadskij-principper« danne grundlaget for fremtidens internationale politiske orden. Så kan vi, efter mange generationers kamp, endelig bryde med kolonialismens primitive trang til kontrol over naturressourcer. Og bringe en ende på de krige, der er fulgt i dens kølvand.

POLITISK OPBRUD I USA

Den 6. januar 2005 blev præsidentvalget 2004 godkendt af **Den amerikanske Kongres**. Under en fælles samling blev afstemningsresultatet for hver enkelt delstat læst op og godkendt af både **Senat** og **Repræsentanternes Hus**. Normalt en munter ceremoniel procedure uden politisk indhold. Men sådan gik det ikke denne gang. Da man nåede til behandlingen af præsidentvalget i **Ohio**, rejste **Stephanie Tubbs Jones**, demokratisk medlem af Repræsentanternes Hus fra Ohio, sig op og meddelte, at hun ikke kunne stemme for en godkendelse af valget i hendes delstat. Hun fik opbakning fra **John Conyers**, demokratisk medlem af Repræsentanternes Hus fra **Michigan**, og fra **Barbara Boxer**, demokratisk senator fra **Californien**. En udfordring af det officielle valgresultat fra medlemmer af både Repræsentanternes Hus og Senatet udløser ifølge den amerikanske forfatning en øjeblikkelig afbrydelse af fællesmødet, hvorefter de to kamre samles hver for sig for at gennemdrøfte rapporterne over delstatens valghandling. Det var første gang i **120 år**, at den amerikanske kongres på denne måde skulle tage stilling til et præsidentvalgs legitimitet.

Rygtterne om en åben mistillids erklæring til præsidentvalget i Ohio nåede **Det hvide Hus** allerede et par dage inden Kongressens fællesmøde. Ifølge velinformerede kilder gik vicepræsident **Dick Cheney** gennem loftet af raseri. Det er vicepræsidenten, der leder Kongressens fællesmøder, og det ville derfor være Cheney, der skulle modtage mistillids erklæringen og efterfølgende opløse mødet. Det nægtede Cheney pure og meddelte, at hvis præsidentvalget i Ohio blev udfordret, ville han fratage de pågældende repræsentanter og senatorer ordet og fortsætte mødet. Her måtte regeringens juridiske rådgivere træde til og på et hasteindkaldt møde i Det hvide Hus forklare den ophidsede vicepræsident, at han i så fald ville kaste **USA** ud i forfatningskrise, der kunne få alvorlige følger for regeringen og ham selv.

Derfor måtte vicepræsident Cheney skruer stenansigtet på den 6. januar, følge den amerikanske forfatning og opløse Kongressens fællesmøde. På de efterfølgende separate forsamlinger kunne repræsentanterne Stephanie Tubbs Jones og John Conyers og senator Barbara Boxer fremlægge sribevise af eksempler på manglende stemmesedler, alt for få valgtilfordnede så vælgerne måtte stå i timevis for at afgive deres stemmer og anden form for chikane i de valgdistrikter i Ohio, hvor man kunne forvente høje demokratiske stemmetal. **31** medlemmer af Repræsentanternes Hus og et enkelt medlem af senatet stemte imod godkendelsen af valget i Ohio.

Denne officielle protest imod præsidentvalget i Ohio var en stor sejr for den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**. Allerede inden valget havde han kraftigt advaret om, at **Bush'** valgmaskine ikke ville sky noget middel for at sikre sig en sejr. Og efter valget insisterede han på, at alle eksempler på manipulation med valgproceduren skulle forfølges. Også selv om det ville blive svært at få hele valgresultatet omstødt. For det første ville hver eneste eksempel på manipulation eller valgfusk svække præsident **Bush'** såkaldte »solide mandat«, og for det andet ville en mobilisering af de demokratiske tillidsfolk rundt om i delstaterne være den mest effektive måde at trække partiet op af det kulsorte hul, det faldt ned i efter valgnederlaget i **november**.

Og Det demokratiske Parti blev mobiliseret. I Ohio arrangerede John Conyers, i sin egenskab af viceformand for

retsudvalget i Repræsentanternes Hus, offentlige høringer om afviklingen af præsidentvalget. På disse møder var indlæg fra medlemmer af LaRouches ungdomsbevægelse, »**La-Rouche Youth Movement**«, **LYM**, i høj grad medvirkende til, at befolkningen fastholdt presset på politikerne for at forfølge sagerne om vælgerchikane helt op i Den amerikanske Kongres. Men i Kongressen var der til det sidste tvivl om, hvorvidt man havde modet til at udfordre præsidenten og regeringen. På et offentligt møde i **Washington** den 5. januar, der blev transmitteret »live« over Internettet, blev LaRouche spurgt af en stabsmedarbejder fra Kongressen, hvor hårdnakket han syntes, man burde forfølge rapporterne om chikane af vælgerne. LaRouche svarede, at man simpelthen var nødt til at sætte hælene i overfor Bush-regeringen. Ved det forrige præsidentvalg fik man en konservativ højesteret til at afbryde undersøgelserne af valgsvindel og forære sejren i **Florida** til Bush. Denne gang kom der endnu flere rapporter om uregelmæssigheder, og hvis ikke der ydes modstand, vil det bare blive værre og værre. Derfor er det et spørgsmål om fremtidige valg i USA, og et spørgsmål om et forsvar for den amerikanske forfatning. »Og vi har behov for et hårdnakket forsvar for forfatningen«, svarede LaRouche. Dagen efter blev der så for første gang i **120 år** stillet spørgsmålstejn ved et amerikansk præsidentvalgs legitimitet.

Med protesten den 6. januar viste en del af den demokratiske opposition i den amerikanske lovgivende forsamling, at man nu er villig til at lytte til LaRouche, og at man har tænkt sig at yde aktiv politisk modstand imod Bush-regeringen. Det kan få stor betydning for forløbet af George W. Bush' anden embedsperiode, også selv om republikanerne sidder på et sikkert flertal i begge af Kongressens kamre. Under de første fire år med Bush i Det hvide Hus saboterede kredsene omkring senator **Joseph Lieberman** m.fl. ethvert forsøg på aktiv demokratisk opposition til Bush-regeringens politik. Et netværk af »neokonservative demokrater« i det såkaldte **Demokratiske Lederskabsråd** etablerede en uheilig »samarbejdspolitik« med regeringen, der gav Bush frie hænder både hjemme og på udenrigsfronten. Men nu er borgfreden i den lovgivende forsamling altså brudt.

Det så man også den 18. januar, da Kongressen skulle godkende udnævnelsen af **Alberto Gonzales** til posten som USA's justitsminister, og senere **Condoleezza Rice** til ny udenrigsminister. Anført af senatorerne **Patrick Leahy** fra **Vermont** og **Edward Kennedy** fra **Massachusetts** omdannede demokraterne høringerne i forbindelse med Gonzales' udnævnelse til en detaljeret gennemgang af de amerikanske myndigheders forbrydelser på **Guantanamo-basen** og i **Abu Graib-fængsel** og Bush-regeringens talrige brud på internationale traktater og den amerikanske forfatning. Det var Alberto Gonzales, der i sin egenskab af juridisk rådgiver havde fortalt Bush-regeringen, at den »naturligvis« stod over både forfatning og diverse traktater, når det gjaldt »krigen mod terror«. Ligeledes sikrede senatorerne **John Kerry** fra

MODTAG NYHEDER OM INTERNET-WEBCAST,
MØDER SAMT SPECIELLE ARTIKLER FRA
SCHILLER INSTITUTTET VIA E-MAIL.
SEND E-MAILADRESSE TIL:
MR@SCHILLERINSTITUT.DK

Massachusetts og **Barbara Boxer** fra Californien, at høringerne omkring Condoleezza Rices udnævnelse blev omdannet til en ubehagelig gennemgang af alle de løgne, der i sin tid blev fremført som argumenter for angrebet på **Irak**. Her havde frk. Rice spillet en særdeles aktiv og kreativ rolle i

fabrikationen af skrækbilleder af **Saddam Husseins** ikke-eksisterende atomvåben.

Heller ikke præsidentens traditionelle tale om »nationens tilstand« den **2. februar** blev helt den jubelforestilling, man ellers er vant til. Normalt afbrydes præsidenten af brusende

SCHILLER INSTITUTTET I FOLKETINGSVALGET

Ved folketingsvalget den **8. februar** var der for første gang nogensinde mulighed for at stemme på kandidater, der stillede op på baggrund af **Schiller Institut**s politiske perspektiv. I **København** stod **Feride Istogu Gillesberg** på stemmesedlen i **Østre Storkreds** og i **Århus** hed kandidaten **Janus Kramer Møller**. Begge stillede op som kandidater uden for partierne, og med en energisk og entusiastisk valgkamp sørgede de for, at den hjemlige politiske debat også kom til at indeholde nogle af de emner, som Schiller Instituttet i mange år har haft noget nær monopol på: Hvad skal vi gøre med den internationale finanskrisen, hvor det fortsatte dollarfald kan starte en ukontrollabel kædereaktion af økonomiske sammenbrud? Og hvad skal vi gøre med den dræbende eksport af produktive arbejdspladser, som sker i »globaliserings-ens« hellige navn? Her fremlagde de to kandidater Schiller Institutts og **Lyndon LaRouches** detaljerede forslag til etableringen af et nyt **Bretton Woods-system** og forslaget til et gigantisk infrastrukturprojekt, en »**Eurasisk Landbro**«, der skal forbinde alle nationerne på det eurasiske kontinent (se i øvrigt også LaRouches »*En global løsning på krisen: Lad os gå videre end den Westfalske Fred*« side 8).

Også spørgsmålet om **Danmarks** deltagelse i krigen imod **Irak** og et eventuelt kommende amerikansk angreb på **Iran** var spørgsmål som de to kandidater fra Schiller Instituttet kunne bringe på banen fra en ganske særlig vinkel: En stemme på Feride i København og en stemme på Janus i Århus ville samtidig være en støtte til LaRouche i **USA** og dermed til den demokratiske modstand imod de neokonservative kredse bag **Bush-regeringen**. Men et sådant åbent internationalt perspektiv til den danske politiske debat kræver et videre horisont end man er vant til herhjemme. Derfor indledte Feride også sine valgplacater med opfordringen: »*Vær verdensborger sammen med mig!*«.

Den **26. januar** blev både **Mogens Lykketoft** og **Anders Fogh Rasmussen** bedt om at tage stilling til finanskrisen og LaRouches forslag om et nyt Bretton Woods, samt Danmarks deltagelse i krigen imod Irak. Det skete i **Brøndby Hallen** under den første af valgkampens store debatter. Da de mange tusinde tilhørere strømmede til, blev de mødt af unge fra **LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM**, som sang flerstemmig kanon og uddelte Ferides valgflyveblad. Og Feride selv var den første til at stille spørgsmål til de to »præsidentkandidater«. Svarene var der ikke meget kød på. Hverken statsministeren eller Lykketoft mente, at vi står overfor en særlig alvorlig krise, og Lykketoft kunne kun svinge sig op til at håbe på demokrati i Irak. Da spørgsmålet om Irak-krigen atter blev bragt på bane, rejste **7** medlemmer fra LYM sig op og sang den gamle latinske kanon »**Dona Nobis Pacem**« (»Giv os fred«). Som med et trylleslag blev den larmede cirkusforestilling forvandlet til en musestille sal. Og nu kunne Lykketoft pludseligt fortælle, at Danmark aldrig ville være gået med i krigen, hvis han havde været statsminister.

Feride og LYM-medlemmerne synger i Brøndby Hallen.

Folketingskandidat Feride Istogu Gillesberg taler til sit vælgermøde på Nørrebro.

Den **31. januar** bragte **Århus Stiftstidende** et glimrende interview med Janus, hvor han fik mulighed for at præsentere Schiller Institutts programpunkter. To mindre artikler om hans valgkampagne blev bragt i **Jyllands-Postens** gratisavis **JP Århus**, den **1. og 8. februar**. I København blev Feride interviewet af **Nørrebro Lokalradio** og **TV**, samt den albansk-sprogede **Radio 21**. Begge kandidater blev præsenteret på **TV2's** valgside på Internettet, mens en tilsvarende valgside fra **DR** først lod Feride og Janus komme til orde aftenen inden valget. Nyhedschef **Lisbeth Knudsen** bedyrede i sit svar på Feride Istogu Gillesbergs protest, at der »selvfølgelig ikke« var tale om »censur«.

På et yderst begrænset budget blev der uddelt **40.000** valgsedler, og Schiller Instituttet udgav et temahæfte med titlen »*Valget 2005: Hvordan Danmark og verden overlever den globale økonomiske krise*«. Flyveblade og pressemeddelelser, samt billeder fra valgmøderne og valgkampen kan stadig ses og læses på **www.feride.dk**, og temahæftet på: **www.schillerinstitut.dk**.

klapsalver efter hver anden sætning, når han overfor Kongressens fællessamling beskriver det store lands »glimrende« tilstand og regeringens program for det kommende år. Men i år var der uventede mislyde. Da præsident Bush fremførte sin påstand om en alvorlig krise i det amerikanske invalide- og folkepensionssystem, »**Social Security**«, lød der kraftige buh-råb fra den demokratiske side af salen. Præsidenten stirrede et øjeblik forvirret ud over forsamlingen, og da han fortsatte med at kræve tværpolitisk samarbejde omkring en privatisering af pensionssystemet, lød der atter kraftige mislydninger fra salen. Det var første gang i mands minde.

Og spørgsmålet om Social Security er langsomt men sikkert ved at udvikle sig til Bush-regeringens værste politiske mareridt, nøjagtigt som LaRouche forudsagde, da præsidenten kort efter valget bekendtgjorde, at en privatisering af pensionssystemet ville blive det vigtigste politiske mål i regeringens anden embedsperiode. Beruset af den »store« valgsejr, så de neokonservative kredse bag Bush-regeringen et mandat til at gøre det, de har drømt om i mere end **60 år**: Udradere det vigtigste kapitel i præsident **Franklin D. Roosevelts** politiske testamente: Det offentlige invalide- og folkepensionssystem (se også *Prometheus*, jan. '05).

Men her er der tale om et klassisk eksempel på hybris. George W. Bush vandt nok præsidentvalget, men et ganske solidt flertal i den amerikanske befolkning og blandt de folkevalgte politikere, både demokrater og republikanere, ønsker fortsat Roosevelts offentlige pensionssystem bevaret. Og efter hybris kommer som bekendt nemesis. En sådan størrelse er præsidentens kampagne imod Social Security godt i gang med at fremprovokere. Allervigtigst i form af et dramatisk skifte i magtbalancen internt i **Det demokratiske Parti**. De kredse, som siden begyndelsen af **80'erne** har forsøgt at drive de sidste rester af Franklin D. Roosevelts ånd ud af partiet og omdanne det til en liberal »light-udgave« af **Det republikanske Parti**, er for første gang i mange år ved at miste fodfæste. Valgnederlaget og præsident Bush' åbenlyse angreb på Roosevelt har vækket de traditionelle demokratiske græsrodder af deres tornerosesøvn. Efter årtiers ensom kamp for at fastholde Det demokratiske Parti på det filosofiske og politiske grundlag, som Franklin D. Roosevelt udarbejdede i **1930'erne** og **40'erne**, står LaRouche pludselig ikke længere alene. Ved en demonstration foran Franklin Delano Roosevelts mindesmærke i **Washington** den **3. februar** præsenterede senator **Charles Schumer** fra **New York** et åbent brev til præsident Bush, underskrevet af **44** ud af de **45** demokratiske medlemmer af Senatet, hvori de erklærede fælles front imod præsidentens privatiseringsplaner. Overskriften på den pressemeddelelse, som blev sendt ud i forbindelse med demonstrationen, lød således: »I FDR's ånd forlanger de forsamlede demokratiske senatorer, at præsidenten ikke lægger milliarder oven i gældsætningen med et risikabelt privatiseringsprojekt«.

De amerikanske medier har også opdaget, at det faktisk var LaRouche, som kickstartede modstanden imod præsidentens privatiseringsplaner. Da præsidenten i **november** annoncerede sin nye politiske kampagne, beordrede LaRouche straks sin stab ved ugemagasinet *Executive Intelligence Review*, *EIR*, til at efterforske, hvem i alverden der havde fået den idé. Nok er George W. Bush ikke den skarpeste kniv i skuffen i Washington, men han er ikke dum nok til selv at udtænke så dårlig en politisk strategi. Og ganske rigtigt,

hovedmændene skulle findes i kredsen omkring tidligere udenrigsminister **George P. Shultz**, der allerede i **1981** uden held havde forsøgt at sælge samme dårlige plan til daværende præsident **Ronald Reagan**. Også modellen var den samme som dengang: **General Pinochets** privatisering af pensions-systemet i **Chile**. Arkitekten var Chiles daværende arbejdsminister **José Piñera**, som Shultz hentede til USA, og som i dag er »pensionsstrateg« i den ultrakonservative tænketank, **The Cato Institute**, hovedleverandøren af privatiseringsplaner til Bush-regeringen (se også *Prometheus*, jan. '05).

EIR bragte historien den **6. december 2004**, og LaRouches egen aktionskomité indenfor Det demokratiske Parti, **LaRouche Political Action Committee**, **LPAC**, publicerede i slutningen af **december** en pamflet med alle de opsigtsvækkende detaljer om forbindelserne mellem Bush' planer og privatiseringen af Chiles pensionssystem under diktator Augusto Pinochet. Pamfletten blev omdelt i tusinder af eksemplarer til alle politiske kontorer i Washington. Den **27. januar** nåede historien så forsiden af *The New York Times*. Uden at nævne LaRouche eller *EIR* ved navn blev den chilenske model for Bush' privatiseringsplaner beskrevet i detaljer. Men den store landsdækkende tv-station, **ABC**, havde genkendt historien og indledte et indslag om avis-artiklen i tv-nyhederne samme aften med ordene: »*The New York Times* har lånt en side fra Lyndon LaRouche og beskriver, hvordan privatiseringen af pensionerne i Chile ikke fungerer særligt godt.« Den **27. februar** lod *The New York Times* sig atter inspirere af LaRouche. I en ny forsides artikel var det så George P. Shultz' nøglerolle som arkitekt bag Bush' valgkamp i år **2000** og sammensætningen af hans neokonservative regering, samt hans rolle som ideologisk fadder til alle væsentlige politiske kampagner, herunder angrebet på Roosevelts Social Security. Avisen beskrev bl.a. mødet mellem daværende guvernør Bush og den chilenske »privatiseringsekspert« Piñera helt tilbage i **september 1997**.

Heller ikke Det republikanske Parti står uberørt af den politiske tumult omkring Social Security. Et stort mindretal af de traditionelle konservative republikanske medlemmer af Repræsentanternes Hus og Senatet deler på ingen måde præsidentens privatiseringsiver, og selv blandt dem, som støtter Bush-regeringens planer, er der stor ulyst til at konfrontere vælgerne med spørgsmålet. Man ved, at det er en tabersag. Og når Bush bringer emnet på bane i sine taler rundt om i USA, får de lokale republikanske politikere som regel travlt med at lægge afstand til præsidentens synspunkter. Det skete også, da Bush dukkede op i **Tampa, Florida**, der huser klodens største koncentration af pensionister, som nyder den tropiske varme ved den **Mexicanske Golf**. **Ginny Brown-Waite**, republikansk medlem af Repræsentanternes Hus, havde ingen lyst til at begå politisk selvmord sammen med sin præsident. Til pressen sagde hun: »Han blev ikke just begejstret, da jeg fortalte ham, at jeg ikke havde i sinde at drikke hans **Kool-aid**« (»Kool-aid« var navnet på det saftevand, som kultlederen **Jim Jones** blandende op med gift, da han i **1976** tvang flere hundrede kultmedlemmer til at begå kollektivt selvmord -red.)

Præsident Bush har ingen personlig fornemmelse af modstanden imod hans planer. Hans »offentlige« møder består udelukkende af håndplukkede tilhængere, nøje udvalgte af »sikkerhedshensyn«. Derfor har Det hvide Hus i sin visdom lagt pres på alle republikanske tillidsfolk og folkevalgte

repræsentanter for at afholde folkemøder og seminarer, der skal svinge stemningen i befolkningen. Da Det demokratiske Parti ligeledes har meddelt, at det har i sinde at afholde over **300** borgermøder i de kommende uger for at mobilisere imod privatiseringen, er USA i dag scenen for en intens politisk proces, man ikke har set magen til i mange årtier. Og ifølge rapporterne i de lokale medier rundt om i USA går det ikke særligt godt for præsidenten og hans planer. Selv på republikanernes egne møder er der som regel massiv modstand imod en privatisering.

De unge fra LaRouches ungdomsbevægelse arbejder nærmest i døgndrift for at nå ud til så mange møder som overhovedet muligt. Og overalt sætter de spørgsmålet om Social Security i et større økonomisk perspektiv. Den almindelige amerikaner har længe kunnet mærke krisen kradse, og i de seneste uger har de amerikanske medier næsten dagligt bragt bekymrede advarsler fra ledende økonomer om, at det gigantiske underskud på de offentlige budgetter og det lige så massive underskud på den amerikanske betalingsbalance har nået et omfang, der når som helst kan udløse et totalt sammenbrud i dollarkursen. Den **27. februar** bragte *The Washington Post* tillige en advarsel om, at den overspændte prisboble på det amerikanske boligmarked har vist de første tegn på at ville bryde. En yderst dramatisk økonomisk krise kan således være lige på trapperne, og det er derfor af stor politisk betydning, at de unge fra LYM får lagt LaRouches forslag til en ny økonomisk verdensorden og et nyt **Bretton Woods**-finanssystem ind i den igangværende debat om pensionssystemet.

Det er dog ikke kun på hjemmefronten, at præsident George W. Bush skal regne med at møde større politisk modstand i den kommende embedsperiode. Den **21. januar** bragte ugemagasinet *The New Yorker* en omfattende artikel af den anerkendte efterretningsjournalist **Seymour Hersh**, der i detaljer beskrev, hvorledes de amerikanske væbnede styrker allerede er langt inde i forberedelserne til en invasion af **Iran**. Under overskriften, »*De kommende krige: Hvad Pentagon nu kan udføre hemmeligt*«, beskrev Hersh hvorledes amerikanske specialtropper siden **sommeren 2004** har gennemført hemmelige operationer i **10** forskellige lande i **Mellemøsten**, herunder Iran. Ifølge Hersh er »høgene« i regeringen klar til et angreb, så snart de europæiske forsøg på en forhandlingsløsning er slået fejl, og invasionsplanerne, der ligger på præsidentens bord, har for længst passeret stadiet af »mulige operationer«, som **Det nationale Sikkerhedsråd** skal vælge imellem.

At Seymour Hersh overhovedet har kunnet finde kilder til sin artikel, skyldtes den store modstand mod nye militære eventyr, der er vidt udbredt i de amerikanske efterretningskredse og væbnede styrker. En modstand, man deler med de fleste politiske og militære kredse i **Europa**, hvilket præsident Bush da også fik at mærke under sin »charmetur« den **21.-24. februar**. Men mediernes og politikernes snævre fokus på spørgsmålet om Irans atomvåben er en farlig fejltagelse. Som bekendt var Iraks ikke-eksisterende masseødelæggelsesvåben kun anledningen, og ikke årsagen, til at USA invaderede landet. Det samme er tilfældet med Irans eventuelle fremtidige atomvåben. Og denne gang står endnu mere på spil. Et angreb på Iran vil ikke kun destabilisere **Mellemøsten** yderligere. Det vil genskabe koldkrigs-lignende spændinger mellem **Rusland** og **USA**, og destabilisere **Kaukasus**

og det centrale **Asien**. På et strategisk seminar i **Berlin**, som *Prometheus'* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* afholdt den **12. januar**, udtrykte flere deltagere fra Rusland frygt for, at kredse i den amerikanske regering ønsker at sprede den politiske opløsningsproces, der er i gang i mange af de tidligere sovjetrepublikker, helt ind i den russiske føderation. Alene et forsøg i den retning kan udløse dramatiske politiske og militære reaktioner fra Rusland.

DEN HELT DYBE AFGRUND

Anført af kendte økonomer som **Paul Krugman** og **C. Fred Bergsten** undsagde en lang række af **USA's** ledende økonomiske eksperter som nævnt præsident **George W. Bush**, lige så snart han havde fremført sin påstand om, at det amerikanske invalide- og folkepensionssystem, **Social Security**, skulle være på vej mod økonomisk ruin, og at oprettelsen af private pensionskonti skulle være løsningen på dette problem. For det første, vil det gigantiske underskud i den offentlige pensionsfond, som privatiseringsfortalerne i den ultrakonservative tænketank, **The Cato Institute**, har tryllet frem som deres hovedargument for en privatisering, aldrig opstå, om så USA sad fast i økonomisk lavvækst de næste **30 år**. For det andet, ville en privatisering af pensionsopsparingen slet ikke hjælpe, hvis de offentlige pensionsmidler virkelig skulle slippe op – snarere det modsatte. Med oprettelsen af privatfinansierede og kontrollerede pensionsfonde ville den amerikanske regering i overgangsfasen blive tvunget til gå ud på det private lånemarked og hente op mod **5.000 mia. dollars**. Denne nye gæld skulle så lægges over i det i forvejen alt, alt for store amerikanske offentlige underskud. Og hvem i alverden skulle være villig til at finansiere det, og til hvilken pris, spørger de mange økonomiske eksperter.

Så præsidentens argumenter for en privatisering af Social Security hænger ikke sammen, og det har været så svært for de republikanske tillidsfolk rundt om i landet at overbevise befolkningen om ideen, at den republikanske senator **Bill Frist** på en pressekonference i **Washington** den **1. marts** udtrykte stor skepsis overfor forestillingen om, at der allerede i år skulle fremlægges lovforslag på området. Han blev omgående irettesat af **Det hvide Hus**. **Kongressen** vil blive præsenteret for et lovforslag allerede i **2005**, meddelte præsidenten vredt. Samtidig annoncerede regeringen, at kampagnen for at vinde politisk tilslutning til privatiseringsplanerne vil blive intensiveret over de kommende to måneder.

Hvorfor dette hastværk? Og hvorfor er præsident Bush tilsyneladende stokdøv overfor ethvert modargument fra økonomerne og så arrogant over for den politiske modstand i befolkningen? Den **3. marts** advarede den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** imod alt for forhastede svar på dette spørgsmål, men påpegede, at regeringens chefideolog, fhv. udenrigsminister **George P. Schultz**, og de bankkredse han repræsenterer, tilsyneladende er urokkelige i deres målsætning om at »hooverisere« det amerikanske samfund, dvs. skruet det tilbage til depressionstiden før **Franklin D. Roosevelt**, hvor præsident **Herbert Hoover** regerede landet på vegne af **Wall Street** og storbankerne. Det ville i den nuværende økonomiske situation, hvor USA lider under det største underskud på de offentlig budgetter i historien, være ensbetydende med drakoniske nedskæringer i lighed med dem, den daværende finansminister **Hjalmar Schacht** dikterede i **Tyskland** i begyndelsen af **1930'erne**.

Og det var stort set hvad føderalbankdirektør **Alan Greenspan** forlangte i sin tale til budgetkomitéen i **Repræsentanternes Hus** den **2. marts**. I **2008**, hvor de første fra efterkrigstidens »børneeksplosion«, de såkaldte »baby boomers«, går på pension (og hvor præsident Bush' anden embedsperiode udløber! –red.) vil der være så stort pres på de offentlige budgetter, at man allerede i dag skal gå i gang med at skære i folkepensionerne og de offentlige sygeforsikringer, sagde Greenspan, uden at nævne præsident Bush' gigantiske skattelettelser til den rigeste del af befolkningen med ét eneste ord.

I **efteråret 2004** advarede Paul Krugman i en række artikler i *The New York Times* om, at føderalbankdirektør Greenspan med sin støtte til Bush-regeringens skattelettelser og dens planer om en privatisering af pensionssystemet havde fralagt sig sit ansvar som »uafhængig« centralchef og i stedet påtaget sig rollen som ideologisk agitator for den neokonservative regering. Her tog Krugman faktisk fejl. Det forholder sig omvendt. Det er præsident Bush, der er politisk agitator og garant for en politik, som udformes af bankfolk som Greenspan og kredsene omkring ham, herunder George P. Shultz.

Og hvis man virkelig vil udvikle et mareridt over vor tids voksende lighed med **1930'erne**, skal man blot huske på, at det var samme Shultz, der »opfandt« **Arnold Schwarzenegger**, en selverklæret beundrer af **Adolf Hitler**, som i dag er guvernør i **Californien**. Her er han i gang med den mest brutale nedskæring i de offentlige budgetter i moderne amerikansk historie, og ledende politiske kredse ser åbenbart gerne, at han gør det samme for **De forenede Stater** som helhed, for de arbejder helt seriøst med planer om at ændre den amerikanske forfatning, således at Schwarzenegger, skønt han ikke er født i USA, kan stille op til det kommende præsidentvalg.

Med hensyn til spørgsmålet om Bush-regeringens hastværk med privatiseringen af Social Security er der én måde, hvorpå regeringens hysteriske advarsler om en krise i de offentlige pensionsfonde kunne komme i overensstemmelse med virkeligheden: At USA rammes af et omfattende finansielt og økonomisk sammenbrud. Er det årsagen til regeringens ellers uforklarlige hastværk? Regner præsident Bush og hans regering med et »økonomisk **11. september**« i de kommende måneder?

Spørgsmålet blev aktuelt den **22. februar**, da **Sydkoreas** centralbank i en pressemeddelelse bekendtgjorde, at den i fremtiden har i sinde at lade den amerikanske dollar udgøre en lidt mindre del af bankens samlede valutabeholdning end hidtil. En for almindelige mennesker aldeles uskyldig, ja nærmest kedelig og ubetydelig oplysning, ikke sandt? Men ikke for alverdens bank- og finansmarkeder. Olieprisen skød i vejret, dollaren faldt som en sten, og det samme gjorde aktiemarkedet på **Wall Street**. Røde paniklamper blinkede hidsigt i alle bankers direktionerlokaler. En kilde i finansverdenen sagde til **Prometheus**: »Her så vi i et kort øjeblik ned i den allerdybeste afgrund«. Denne svimlende fornemmelse fortsatte et par timer, indtil den sydkoreanske centralbank lod meddele, at »den var blevet misforstået«. Man havde selvfølgelig tænkt sig at købe amerikanske dollars som altid.

Den **27. februar** opsummerede *The Washington Post* hændelserne på finansmarkederne den foregående tirsdag i en artikel med overskriften: »En økonomi, der danser med

katastrofen«. Her blev de nøgne fakta om den fundamentale ubalance i verdensøkonomien atter en gang lagt på bordet: Alle lande i **Asien**, sammen med **Canada** og **Mexico** samt olieproducerende lande rundt om på kloden, oplever i disse år økonomisk vækst alene gennem eksport af tøj, elektronik, biler og reservedele, olie og naturgas m.m. til et USA, der forbruger mere end det producerer og som derfor har brug for **1,7 mia. dollars** hver eneste dag i form af lån og investeringer fra omverdenen. Og disse **1,7 mia. dollars** kommer fra de selv samme lande, som eksporterer til USA, plus **Europa**. Så hele verdensøkonomien hænger på, at landene i Asien er villige til at investere deres eksportoverskud og landene i Europa deres opsparing i dollarbaserede værdier, dvs. amerikanske kontanter, aktier eller obligationer.

Men *The Washington Post* gjorde opmærksom på, at dette kredsløb ikke kan forsætte i al evighed. Slet ikke når den amerikanske befolkning sætter nye historiske rekorder i den offentlige og private gældsætning hver eneste dag. Og panikken den **22. februar** var en påmindelse om, at bristepunktet er ved at være nået.

Faktisk, er USA med et underskud på betalingsbalancen, der nærmer sig **6%** af bruttonationalproduktet og en netto-udenlandsgæld på **280%** af de årlige eksportindtægter, tæt på at være i lige så dårlig stand som **Argentina** var det, da landet måtte standse sine betalinger for tre år siden. Men USA kan ikke bare standse sine betalinger. Den amerikanske dollar er reservevaluta for hele klodens finans- og betalings-system, og blot den mindste antydning af, at USA ikke kan klare sine forpligtelser, ville få hele systemet til at bryde sammen, med globalt kaos som følge.

Den **3. marts** tvang Argentina, efter flere års tovtrækkeri, sine internationale kreditorer til at acceptere en nedskrivning af de argentinske statsobligationer til bare **25%** af den oprindelige værdi. Dermed blev den samlede argentinske udenlandsgæld reduceret fra **190 mia. dollars** til **125 mia. dollars**. Samtidig meddelte præsident **Nestor Kirchner**, at **Argentina, Brasilien** og **Venezuela** har indgået en »trilateral strategisk alliance«, der skal behandle spørgsmål om gæld, **Den internationale Valutafond, IMF**, sociale programmer og industriel udvikling«. Den udmelding har med garanti fået den internationale bankverden helt op i det røde felt, ikke mindst da Argentinas udenrigsminister, **Rafael Bielsa**, valgte at beskrive situationen således: »Der er et oprør i gang på gården. IMF står ikke længere ved stakit-lågen, og alle de små husdyr er ved at slippe ud«. Mange bankfolk har sikkert også fået ubehagelige associationer til **efteråret 1982**, hvor Lyndon LaRouche midt under gældskrisen foreslog, at alle de latinamerikanske lande gik sammen i et gældskartel. LaRouches program hed »**Operation Juarez**« efter den mexicanske frihedshelt **Benito Juarez**.

USA kan ikke gøre som Argentina. I stedet har Bush-regeringen over de seneste tre år lige så stille ladet dollaren falde med over **30%**. Det betyder, at banker, pensionskasser og private opsparere i Europa og særdeleshed Asien har set deres dollarbaserede investeringer og opsparinger skrumpet med over en tredjedel. Og når man som **Sydkorea, Japan** og **Kina** tilsammen sidder med amerikanske statsobligationer til en værdi af ca. **1.000 mia. dollars**, er det betydelige værditab, der er tale om.

Med en nettovolumen på ca. **2.500 mia. dollars** eller godt **21%** af BNP, er USA's gæld til den øvrige verden for længst

blevet en strategisk, politisk faktor. Efter terrorangrebene i **New York** og **Washington** den **11. september 2001** lød der krav om erstatning til de efterladte, hvor en beslaglæggelse af **Saudi-Arabiens** investeringer i USA kom på tale. Det fik de arabiske olielande til at trække godt **200 mia. dollars** ud af Wall Street og amerikanske statsobligationer. Det udløste en langvarig nedtur på de amerikanske aktiemarkeder og blev første skridt i dollarens nedtur.

Det var første påmindelse om, at USA i fremtiden kan blive tvunget til at tage økonomiske og finansielle overvejelser med i sine strategiske og geopolitiske vurderinger. Og fortsætter gældsætningen med at vokse, kan USA en dag miste sin politiske og strategisk handlefrihed. Allerede i dag kunne Japan og Kina i en tilspidset situation true med at udløse en »økonomisk atombombe« i form af et udsalg af deres gigantiske beholdninger af dollarbaserede aktiver.

Skulle Bush-regeringen føle sig fristet til at »sprænge« sig ud af dilemmaet ved selv at udløse et sammenbrud i dollarkursen, ville det medføre et sammenbrud i de politiske og økonomiske systemer overalt på planeten. Det samme ville være tilfældet, hvis man i Europa eller Asien skulle blive fristet til at gøre virkelighed ud af fantasien om at lade USA sejle sin egen sø, så den øvrige verden kunne etablere et nyt politisk og økonomisk system udenom dollaren og den amerikanske økonomi. I begge tilfælde ville den globale civilisation bryde sammen.

Løsningen på denne komplekse økonomiske og politiske situation, som regeringerne i USA, Europa og Asien burde studere ganske nøje, et at finde i en artikel som Lyndon LaRouche skrev den **6. februar**, med titlen »*En global løsning på krisen: Lad os gå videre end den Westfalske Fred*«. Den har vi valgt at bringe i dette udvidede nummer af *Prometheus*.

DEN KORTE REVOLUTION

Ved skæbnens ironi blussede den gamle strid om finansieringen af det nationale betalingskort, **Dankortet**, op, netop som statsminister **Anders Fogh Rasmussen** udskrev folketingsvalg den **18. januar**. Erhvervsminister **Bendt Bendtsen** havde kort forinden, med møje og besvær, fået en aftale på plads mellem banker, butikker og forbrugere. Detailhandelen sendte gebyret på **50 øre** for hver dankorttransaktion direkte videre til kunderne og så brød helvede løs. Befolkningen havde fået nok af de grådige banker.

Allerede på valgkampens første dag lod Anders Fogh Rasmussen sig rive med af den ophidsede folkestemning og ytrede let forarget forundring over, at man overhovedet skal betale gebyr for brugen af disse »moderne former for mønter og sedler«. Og dagen efter bekendtgjorde Bendt Bendtsen, at hvis han blev genvalgt som minister, ville han garantere, at gebyret på de famøse **50 øre** ville blive fjernet (på det tidspunkt havde han vist ingen forestilling om, hvilket politisk mareridt, der ventede ham efter valget). **Enhedslisten** benyttede så chancen til at sikre sig lidt opmærksomhed med et forslag om, at lade **Nationalbanken** stå for driften af Dankortet.

Da forhandlingerne med bankerne og butikkerne atter kørte fast i dagene efter valget, opstod en ganske særegen politisk situation i **Danmark**. Et flertal i **Folketinget** udenom regeringen, bestående af **Socialdemokratiet**, **Dansk Folkeparti**, **SF** og **Enhedslisten**, var villig til om nødvendigt, at

lade Nationalbanken overtage driften af Dankortet. Og den løsning blev bakket op af butikernes organisation, **Dansk Handel og Service**.

Den **22. februar** udsendte Nationalbanken via *Ritzaus Bureau* så en meddelelse, hvori det hed: »Nationalbanken finder, at det ligger helt uden for vores opgave som centralbank at være ansvarlig for driften af et system som Dankortet«. Og i et debatprogram på *DR2* samme aften forlangte **Finansrådets** formand, **Peter Straarup**, at enhver snak om at lade Nationalbanken overtage Dankortet, blev lagt til side »én gang for alle«. Det var nemlig et spørgsmål om hvilket samfundssystem, vi ville have i Danmark, og direktør Straarup kunne slet ikke forstille sig, at **EU** og den øvrige verden uden videre ville acceptere det.

Jamen, var vi da ved at begå revolution i Danmark? Ja, det var vi faktisk, uden at de fleste overhovedet opdagede det. Havde et flertal i det danske folketing pålagt Nationalbanken at drive Dankortet, havde vi, som de eneste i hele den vestlige verden, genoplivet de gamle nationalbankprincipper. Dem har man ellers afskaffet i takt med liberaliseringen af den internationale finansverden, som for alvor blev sat i gang i **1971**, da den **amerikanske dollar** blev afkoblet fra guld og efterkrigstidens finans- og betalingssystem, det såkaldte **Bretton Woods**, blev afløst af et frit flydende valutakursystem. Nationalbanker blev afløst af et net af centralbanker. Den danske Nationalbank er, som det fremgik af pressemeddelelsen, slet ikke nogen nationalbank, men en centralbank, hvis hovedopgave er at servicere den private finansverden.

Faktisk, har vi aldrig haft en rigtig nationalbank i Danmark. I hvert fald ikke i den form som blev skabt af **Alexander Hamilton** efter den **Amerikanske Revolution** i **1776**. Mens **De forenede Stater** opbyggede et moderne industrisamfund gennem målrettede nationalbankkreditter til infrastruktur og produktionssektoren, fastholdt man i **Europa** en »magtdeling« mellem de politiske systemer og de private bank- og finanshuse, hovedsaglig centreret i **Venedig**, **Amsterdam** og **London**. Denne magtdeling blev cementeret ved **Freden i Paris** i **1763**, der afsluttede den **Preussiske Syvårskrig**. Her fastholdt man det politiske og nationale kort over Europa og fordelte kolonierne imellem sig. Og nationalstaterne holdt fingrene fra bankvæsenet, som blev overladt til de private interesser (i øvrigt en fiasko i Danmark, hvor den første private »nationalbank«, **Kurantbanken**, der blev oprettet **1736**, slet ikke kunne styre seddelpressen. Heller ikke efterfølgeren, **Speciesbanken** fra **1791**, var nogen mindeværdig succes).

Magtdelingen mellem private finansinteresser og de politiske systemer i Europa overlevede både den **Franske Revolution** og parlamentarismens indførelse i **1848**. Og da Amsterdam og London gradvist overtog Venedigs finansielle funktioner, udviklede kolonimagterne et imperialistisk liberalistisk anglohollandsk finanssystem. Det blev kortvarigt holdt i skak af **Franklin D. Roosevelts** Bretton Woods-system i årene **1944-1971**. Men det kom tilbage, stærkere end nogensinde. Det politiske landkort i Europa i dag er stadig kendetegnet ved den forbundne anglohollandske parlamentarisme (se også den efterfølgende artikel af **Lyndon LaRouche**).

Desværre fik Bendt Bendtsen striden om Dankortet bilagt, før vi fandt ud af, hvordan den internationale bankverden ville have reageret på indførelsen af en nationalbank i Danmark. Revolutionen blev afløst, før den for alvor kom i gang.

En global løsning på krisen: Lad os gå videre end den Westfalske Fred

Det følgende er en dansk oversættelse af et affem dokumenter, der blev fremlagt som baggrunds- og diskussionsmateriale til deltagerne på Schiller Institutets President's Day-konference udenfor Washington D.C. den 18.-21. februar. De var alle skrevet af den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche, og de fire andre bar titlerne: »Genoplivning af Verdensøkonomien«, skrevet den 24. november 2004; »Den kommende Eurasiske Verden«, fra den 29. november 2004; »Dialog mellem Civilisationer: De næste 50 år på Jorden«, fra den 19. december 2004 og »Franklin Roosevelts Mirakel«, skrevet den 12. februar 2005. Den nedenstående er dateret den 6. februar 2005 (alle dokumenterne og talerne findes på www.larouhepac.com).

De diskussioner, der skal finde sted den 18.-21. februar i det nordlige Virginia, vil tage fat på en række udfordringer, som er af afgørende betydning for den amerikanske republiks fortsatte eksistens. Vi har [som organisation –red.] en enestående evne til at klare sådanne udfordringer, og vi har derfor et unikt ansvar for at genoplive den form for amerikansk lederskab, som kom til udtryk under præsident Franklin Roosevelt i tiden op til hans alt for tidlige død. Dette involverer en evne, der er uløseligt forbundet med vor republiks unikke særpræg og den specielle indflydelse, som de nuværende internationale, dollarbaserede, men faldefærdige finansinstitutioner har på bestemmelsen af hele menneskehedens ve og vel i den nærmeste tid.

Som jeg ved tidligere lejligheder har påpeget, har verden som helhed nået et punkt, hvor en antagelig fortsættelse af vor civiliserede tilværelse på denne planet kræver, at vi forkaster de tåbelige eksperimenter med såkaldt »globalisering« til fordel for et system med suveræne nationalstater, der opretter en form for verdensomspændende samarbejde. Dette kan beskrives som en virkeliggørelse af de mål og principper, som lå i den Westfalske Fred fra 1648, der både gjorde en ende på den ivoende ondskab under den absolutte pavemagts feudalisme og den tilskyndelse til religionskrig, som i dag er vendt tilbage mange steder i verden: En tilskyndelse, der fremtræder under dække af »religiøs fundamentalisme« eller racisme, et moralsk forfald, der hænger nøje sammen med galskaben i den såkaldte »globalisering«, som i dag truer den

fortsatte eksistens af civiliserede livsformer på denne planet.

Som jeg også har understreget ved tidligere lejligheder, skal den helt centrale udfordring findes i det faktum, at vi har nået et punkt, hvor civiliseret liv står og falder med en effektiv bekæmpelse af bestræbelserne på at oprette en ultramontan (se boks på side 9 –red.) eller anden form for imperialistisk kontrol over hele verden, en kontrol, der nu forsøges etableret gennem spekulative monopoler, som spiller en stigende rolle i kontrollen over vigtige såkaldte »råstoffer«. Der er ingen reel mangel på nødvendige råstoffer, så længe suveræne nationer samarbejder for at udvikle denne planets ressourcer på en velorganiseret måde, der sikrer stigende forsyninger, tilstrækkelige til at dække nationernes uundgåeligt stigende efterspørgsel.

Vi har nået et punkt i verdens finansielle og nationernes fysisk-økonomiske udvikling, hvor en tilfredsstillende forsyning, til rimelige priser, af hvad der i dag anses for landenes råvarebehov, kræver oprettelsen af ordentlige, langsigtede aftaler nationerne imellem samt langfristet kapitaldannelse under et nyt fastkursvalutasystem.

På nuværende tidspunkt lider verden hårdt under følgerne af en række tåbelige beslutninger, der har undermineret og ødelagt det fastkursvalutasystem, som blev oprettet i slutningen af 2. Verdenskrig. En stadig vildere finansspekulation fuldendes af et vanvittigt finans- og valutasystem spækket med tankeløs spekulation i finansielle derivater. Hovedparten af de nominelle finansielle fordringer, der stammer fra de

spekulative orgier i perioden 1971-2004, vil aldrig kunne indfries. Alligevel må man, med henblik på en sikker overgang fra det nuværende finanssystems morderiske vanvid, opretholde en sikkerhed for de langfristede finansielle værdier, som er udtryk for nuværende og fremtidige nødvendige offentlige og private forbedringer af de fysiske forhold, der er en livsbetingelse for landene og deres befolkninger.

For at gennemføre denne nødvendige reform af verdens valuta- og finanssystem, vil det være nødvendigt at garantere en sikkerhed for kapitaliseringen af disse vigtige langfristede værdier ved at sætte et stort udviklingsprogram som pant for denne finanskapital. Dette program skal udvikle de livsvigtige råvarer, der er tilgængelige for et fællesskab af nationer, der alle har til hensigt at forbedre arbejdskraftens produktivitet og det almene vel for de kommende generationer.

Denne betragtning over betydningen af udviklingen og behandlingen af råvarer danner det principielle grundlag for et langfristet fastkurs-valutasystem.

Det betyder i almindelighed, at der etableres et nyt valutasystem på grundlag af de fornyede principper bag den Westfalske Fred, som passer på de nuværende omstændigheder og udfordringer. Det tager ikke meget mere end et hurtigt overblik over situationen for at indse, at forudsætningen for sådanne fremskridt, under de nuværende forhold med det igangværende sammenbrud af verdens selvdestruktive valuta- og finanssystem, ligger i en erkendelse af, at vi skal gå i lag med de antydede tiltag for en generel reorganisering af verden – en reorganisering, hvor den indledende fase, opfyldelsen af det moderne teknologibaserede samfunds behov, vil vare mindst to generationer, eller op mod halvtreds år. Sådanne aftaler må danne grundlaget for at bringe overensstemmelse i forholdet mellem gyldigt eksisterende kapitalværdier og betingelserne for tilbagebetaling af kapitalforordringer over en indledende periode på ca. halvtreds år.

Det eneste eksisterende alternativ til sådanne reformtiltag ville være kaos, og sandsynligvis en ny, langvarig mørk middelalder for menneskeheden som helhed. Verden står netop nu på randen af sådan et globalt kædereaktionsagtigt sammenbrud.

Den politiske situation, som konferencens deltagere således vil blive konfronteret med, kan sammenfattes som følger:

Den politiske krise

I særdeleshed efter det første år med George W. Bush i spidsen for den amerikanske regering, har en stadig voksende del af den øvrige verden været tilbøjelig til at ønske, at USA's egen selvforskyldte krise meget snart ville fjerne USA som en dominerende faktor på Jorden for en tid, der rækker langt ud i fremtiden. En sådan ønsketænkning indgyder de ramte en falsk forestilling om, at en underminering af USA's indflydelse, ville give den øvrige verden friheden til at gå sine egne veje. Dette hastigt udbredte ønske kan kun betegnes som et selvbedrag. Det er en forestilling, som vil lede til hele vor civilisations undergang, hvis den føres ud i livet.

USA's indflydelse i tiden efter 1989-91, som mange har opfattet som et selvtableret monopol på verdens skæbne, er på mange måder blevet overdrevet. USA's rolle i dag er egentlig ikke andet end at være et redskab for den selv samme anglohollandske liberale imperialisme, som USA var oppe imod i sin kamp for uafhængighed og en fri forfatning i 1776-89. Og som præsident Franklin Roosevelts lederskab midlertidigt havde befriet USA fra indtil gennemførelsen af de praktisk talt forræderiske valutareformer i 1971-72, atter på diktat af magtfulde angloamerikanske finans kredse. Selv om den amerikanske kontrol over det nuværende finans- og betalingssystem almindeligvis er misforstået i den offentlige mening, så spiller det globale, anglohollandske liberale bank-system, der har den amerikanske dollar som sit grundlag, ikke

Ultramontanisme

Det latinske »ultramontani«, betyder egentlig bare »dem, der lever på den anden side af bjergene«. Ultramontanismen står populært sagt for »al magt til **Rom**«, altså »ovre bag Alperne«. I middelalderen og under **modreformationen** var det betegnelsen for de ultrakonservative kredse i **den katolske kirke**, som tillagde **pavestolen** den ultimative, moralske, verdslige og politiske magt. Op gennem middelalderen henviste flere paver til et dokument, »Constitutum domni Constantini imperatoris«, der angiveligt var udfærdiget af den romerske kejser **Konstantin den Store (ca. 274-337)**, hvori

han overgiver al moralsk og verdslig magt til pave **Sylvester den Første** (som tak for at være blevet kureret for spedalskhed). Dokumentet var et falsum, udarbejdet i årene mellem **750** og **850**. Den store tænker **Nicolaus Cusanus (1401-1464)** betegnede allerede i sit værk »De Concordantia Catholica« fra **1431** dokumentet som »tviivlsomt«, og få år senere beviste **Lorenzo Valla** endegyldigt, at det hele var fup. Billedet viser en fresko fra **1246** i **Santi Quattro Coronati-kirken** i Rom, hvor Konstantin den Store overgiver dokumentet til Sylvester I.

desto mindre en så dominerende rolle i det nuværende valuta- og finanssystem, at menneskehedens skæbne under disse kritiske omstændigheder er afhængig af visse dollarbaserede hjælpeinitiativer fra den amerikanske regering.

For eksempel: Skulle USA's regering være så ubesindigt tåbelig, at den accepterede George »Hjalmar Schacht« Shultz' Pinochet-plan for tømme det amerikanske socialsystem for milliarder af dollars, ville situationen for både den amerikanske dollar og verdens finans- og betalingssystem straks blive aldeles håbløs. Tag de galopperende underskud på de offentlige budgetter og den amerikanske betalingsbalance i betragtning, sammen med den rolle som dollaren i dag spiller for et globalt finans- og betalingssystem, der er ved at rådne op i finansiel derivatspekulation. Disse kombinerede underskud truer med at udløse et kædereaktionslignende sammenbrud, der ikke alene ville sænke den amerikanske dollar, men som konsekvens af et sådant dollarkrak også ville få ødelæggende følger overalt i Eurasien og andre steder på kloden. Der er ikke noget sted i verden, der ville kunne undgå at blive suget med ned i det globale kaos, som en sådan udvikling ville skabe.

Selv om ingen på forhånd kan beregne nøjagtigt, hvor slemme virkningerne af det igangværende finanssammenbrud vil blive for verden, er det givet, at konsekvenserne af ikke at træffe de valg, som jeg har skitseret, ville være ganske ubehagelige og med garanti verdensomspændende.

Et overvejende sandsynligt og nært forestående sammenbrud af det amerikanske dollarsystem har således nogle følger, som ikke ville kunne håndteres noget sted i verden uden hjælp fra visse politiske initiativer fra selve USA. De nødvendige tiltag er af en sådan karakter, at de ikke ville være mulige indenfor rammerne af den liberale anglohollandske form for valutasystem, som afløste Roosevelts model i 1971, og som Nixon-regeringens George Shultz og hans sydstatsmænd havde en nøglerolle i skabelsen af. Kun en prompte tilbagevenden til principperne for Det amerikanske System, som de blev defineret af præsident Franklin Roosevelts lederskab på den stiftende Bretton Woods-konference, kunne danne det nødvendige fundament for det presserende og nødvendige program til en stabilisering den dollarforbundne gæld; en form for stabilisering af ombyttelig, langfristet gæld, der er nødvendig, for at klare den situation planetens kommende to generationer vil stå overfor.

Derfor er det helt afgørende punkt, der må betones i enhver diskussion om disse spørgsmål, følgende:

Kun handlinger, der stabiliserer den amerikanske dollars nuværende uundgåelige rolle som verdens reservevaluta, kunne under disse omstændigheder forhindre, at verden kastes ud i en global katastrofe, der kan sammenlignes med Europas mørke middelalder i det 14. århundrede. Hvad der er brug for, er nødforanstaltninger med henblik på en reorganisering af verdens nuværende valutasystem, i lighed med en konkursbehandling foretaget i samarbejde mellem en række nationalstaters suveræne regeringer, i særdeleshed de førende lande i Nordamerika og Eurasien.

Ethvert forsøg på en sådan redningsaktion afhænger af muligheden for at fastfryse en række forskellige langfristede dollarbaserede fysiske værdier til relativt faste priser – priser, der kan forsvares og fastholdes et kvart til et halvt århundrede. Denne sidste betingelse må sikres for at skabe et troværdigt grundlag for en tilbagegang til et globalt fastkurs-

valutasystem, der kan sammenlignes med præsident Franklin Roosevelts intentioner med oprettelsen af det oprindelige Bretton Woods-system.

Det således skabte nye valutasystem må i sin udformning have til hensigt at give støtte til et nyt udvidet system af langfristede aftaler, især aftaler, der fokuserer på USA's medvirken til det voksende udviklingssamarbejde mellem de førende nationalstater på det eurasiske kontinent. Uden en sådan programmatisk form for langfristet amerikansk samarbejde med Eurasien, som jeg nærmere har beskrevet som et samarbejde mellem Vest- og Centraleuropa og en produktiv trekant, bestående af Rusland, Kina og Indien, findes der ikke nogen gennemførlig løsning for verden som helhed i de næste to generationer.

Bretton Woods-systemet

Den største intellektuelle hindring for en forståelse af de nødvendige former for hasteindgreb, er en manglende erkendelse af dybden af den intellektuelle inkompetence, som har hersket blandt mange, inklusive de såkaldte professionelle økonomer i og udenfor USA, og som tillod erstatningen af præsident Franklin Roosevelts Bretton Woods-system med det nuværende flydende valutakurssystem, fremelsket under ideologer som Nixon-regeringens chefideolog fra »Chicago Skolen«, George Shultz.

Man kan måske ikke gå så langt som til at påstå, at de fleste af den seneste generation af førende økonomer simpelthen har været dumme. Nogle økonomer og finanseksperter er på deres egen måde dygtige til deres arbejde. Men det, de kan klandres for, da de lod verdens valuta- og finanssystem degenerere så meget, som det har gjort, er, at de både i Vesten og i det gamle Sovjetunionen lod deres evner blive bestemt af arbejde indenfor systemet, uden i tilstrækkelig grad at tage de fejlagtige, underliggende antagelser i betragtning, som gentagne gange har ført til de store kriser i den moderne europæiske civilisation (i særdeleshed). På grund af denne intellektuelle brist, forbliver deres forslag om reformer begrænset til ændringer indenfor rammerne af de filosofiske, reduktionistiske, empiriske og lignende aksiomatiske antagelser, der rent faktisk har været roden til enhver større økonomiske og strategisk krise, som den moderne europæiske civilisation har oplevet siden Konstantinopels fald.

Overfor disse tendenser hos de såkaldte eksperter står mit eget – hovedsagligt platoniske – syn på spørgsmålet om fysisk økonomi, som stammer fra mine studier af Gottfried Leibniz' værker. For mig udmærker den europæiske civilisation, i ordets ophøjede betydning, sig ved en stræben efter at definere samfundet ud fra de skabende åndsevner hos den enkelte, som fuldstændig adskiller det menneskelige individ fra dyrene. Det er de opdagelser af universelle fysiske og klassisk kunstneriske principper, som den historiske arv forbinder med Thales, Solon fra Athen, Pythagoras, Sokrates, Platon m.fl., der definerer betydningen af begreberne »menneskeligt individ« og »samfund« til brug for kompetent statsmandskunst. Det må understreges, at det er disse kreative, skabende evner til dannelse af hypoteser, ud fra hvilke eksperimentelt efterprøvede almene principper opdages og anvendes, der adskiller mennesket fra dyrene.

Fra dette udgangspunkt står det onde i europæisk historie, som f.eks. de græske sofister med deres reduktionisme, romerne og det venetianske finansoligarkis imperialistiske

Den 24. oktober 1648 blev 30-års krigen, en blodig vedvarende krig der havde hærgnet det meste af Europa siden 1618, bragt til ende med underskrivelsen af en omfattende fredstraktat i Westfalens hovedstad Münster. Den Westfalske Fred blev på mange måder grundlaget for den moderne internationale politiske orden. Her slog man en streg over alle de uretfærdigheder og forbrydelser hver især måtte have været udsat for, mens man fasttømrede suverænitetsprincippet og introducerede ideen om, at de enkelte lande må tage hensyn til de omgivende landes vitale interesser. Hensynet til »den andens« velfærd.

og absolutte pavedømme med dets allierede normanniske korsfarere, som en forbrydelse imod den egenskab i menneskets natur, der adskiller det enkelte menneske fra dyrene. Det er således for os, klassiske humanister, udviklingen af denne menneskelige kvalitet, som må gøres til målsætning for samfundet, og den målestok, efter hvilken samfundet, dets love og skikke, i praksis må bedømmes som god eller dårlig.

Det 15. århundredes europæiske renæssance, kendetegnet ved det store økumeniske kirkeråd i Firenze, der befriede Europa fra det venetiansk-normanniske pavetryanni, er således for os, de moderne klassiske humanister, også den renæssance, som lagde fundamentet til alt, hvad der er godt i den moderne, verdensomspændende europæiske civilisation. Det var for dette gode, vi var tvunget til at kæmpe imod den spanske inkquisition, og den bølge af religiøs krigsførelse, som inkquisitionen udløste, og imod Venedigs ondsindede efterfølger, den liberale anglohollandske finansoligarkiske imperietradition, der har haft en dominerende indflydelse i verden stort set siden Pariserfreden i 1763. Den Amerikanske Revolution, 1776-1789, der førte til oprettelsen af den Amerikanske Republik, må anerkendes som det vigtigste oprør i og fra Europa mod dette anglohollandske liberale tyranni, et oprør, der også tydeligt kom til udtryk under store amerikanske patrioter i samme tradition, eksempelvis præsident Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt.

Desværre udnyttede Franklin Roosevelts modstander, Winston Churchill, og dennes allierede indenfor den anglo-amerikanske krigsalliance, Roosevelts død til at undergrave og tilbagerulle de store resultater, der var opnået i hans regeringsperiode. Det var således de langvarige virkninger af Roosevelts forsvar af det amerikanske nationaløkonomiske system, indbygget i det anti-britiske Bretton Woods-system, der var hovedårsagen til det verdensøkonomiske fremskridt i perioden 1945 til 1971, altså fra præsident Roosevelts død til George Shultz' særlige rolle i ødelæggelsen af Bretton Woods-systemet under præsident Nixon.

Forsøget på at fremstille en post-sovjetisk verdenshistorie som et amerikansk strategisk monopol har spredt den udbredte vrangforestilling blandt dem, der ønsker at vildledes i Europa og andre steder, at den nuværende verdensorden er et amerikansk imperium. Der er derimod tale om en genoplivning af den fabianske, liberale imperialisme, der blev skabt af efterkommerne af lord Shelburnes anglohollandske liberalisme, men under forhold, hvor den vildt spekulative amerikansk-baserede fraktion indenfor vore dages verdensomspændende anglohollandske valutasystem er kommet til at spille en dominerende, kontrollerende politisk rolle. Løsningen for verden som helhed er således at bryde denne internationale finansoligarkiske klikes greb over det nuværende valuta- og finanssystem; et brud, som under de nuværende omstændigheder, først må komme indefra USA selv.

Ude i den barske virkelighed kan sådan en påkrævet redning af verden fra den nuværende valuta- og finanskriser kun ske i form af en tilbagevenden til de specifikke principper, der lå i det oprindelige Bretton Woods-system. Initiativet må komme indefra USA, ellers kommer det aldrig.

Det er på tide at forkaste den latterlige påstand, at etableringen af faste kurser i Franklin Roosevelts internationale valutasystem repræsenterede en indførelse af et »keynesiansk« system. Som John Maynard Keynes selv påpegede i forordet til den første tyske udgave af hans »Generelle Teori«, der blev trykt i Berlin, så passede Keynes' system særdeles godt til et Tyskland under nazismen. Keynes så sig selv som centralbankmand indenfor rammerne af et internationalt finansoligarki i stil med hans samtidige i 1920 og 30'ernes Synarkistiske Internationale. Roosevelt, derimod, var tilhænger af et hamiltonsk nationalbankvæsen, som ligger i den Amerikanske Forfatning, og han var sin tids førende modstander af den Synarkistiske Internationales kreds af finansfolk.

Da stort set alle USA's rivaler i Vest- og Centraleuropa gik bankerot i årene 1922 til 1945, blev det muligt at gøre det

amerikanske fastkursvalutasystem styrende, og anvende systemets principper til en, skulle det vise sig, midlertidig undertrykkelse af det liberale anglohollandske finansoligarkiske systems globale, imperialistiske herredømme. Skønt USA's præsident Truman dårligt kunne vente til præsident Franklin Roosevelts begravelse var overstået, før han hoppede over i Winston Churchills anti-amerikanske, finansoligarkiske lejr, var det ikke før Nixon-regeringen, at den anglohollandske liberale klike var i stand til at skaffe sig af med Roosevelts »Amerikanske System«. Det skete gennem oprettelsen et flydende valutakurssystem, hvis interne logik nu har bragt verden ud i en situation langt værre end almindelig fallit og nær en omsiggribende tilstand af totalt sammenbrud.

Denne udvikling op gennem det i 20. århundrede, som vi netop har forladt, har resulteret i en aldeles unormal og skæbnsvanger tilstand på den verdenspolitiske scene.

Nixons rådgivere, heriblandt George Shultz og lavere rangerende folk som Henry A. Kissinger m.fl., overlod kontrollen over det, der nu var blevet til det amerikanske dollarbaserede system, til en international finansoligarkisk klike, hvis amerikanske islet primært bestod af finansfolk. Disse ændringer, som tog sin begyndelse med Storbritanniens første regering under Harold Wilson, og som fortsatte med de gennemgribende ændringer af valutasystemets arkitektur i 1971-72, havde til formål at anvende det internationale dollarbaserede valutasystem til opbygningen af et gigantisk gældsbjerg; en grotesk karikatur af det anglohollandske liberale imperium fra før 1933.

Da hovedparten af verdens finansielle aktiver i dag regnes i IMF-dollars, og eftersom den hyperinflationære ophobning af kortfristede gældsinvesteringer er langt mere omfangsrig end reelle, langfristede finansielle kapitalbeholdninger, et misforhold, der er blevet endnu større under Præsident George W. Bush, så har det nært forestående sammenbrud af dollaren skabt en situation, hvor kun en reform af den amerikanske valuta, i overensstemmelse med det fortilfælde som Roosevelts Bretton Woods-design satte, ville tillade den form for konkursbehandling, som hele verdens system må underkastes.

Kun hvis de kredse, som føler sig forpligtet overfor arven fra Roosevelts oprindelige Bretton Woods-system, genvinder det politiske lederskab i USA, kan dollarens globale bevægelser bringes i overensstemmelse med reformer af den type, der er påkrævet for at skabe grundlaget for en langsigtet, stabil reorganisering af ombyttelige former for gældskapital overalt på kloden.

Det betyder ikke amerikansk imperialism; tværtimod. Det betyder, at et initiativ fra USA, som en suveræn republikansk nationalstat, er afgørende for ethvert forsøg på at reorganisere verdens finans- og betalingssystem. Det er hovedsagligt verdens dollarbaserede finansgæld, der må reorganiseres, inklusiv den gæld, der holdes som aktiver af andre suveræne stater. Det påkrævede system må være en tilbagevenden til princippet fra det oprindelige Bretton Woods-design; men et system etableret på et sådant grundlag må

bygge på et fællesskab af suveræne nationalstater. USA's rolle i denne reform vil være helt central; hvis ikke denne rolle udfyldes som beskrevet, er der ikke noget rimeligt håb om at kunne redde verden fra at bryde sammen i en langvarig, global, ny mørk middelalder, sammenlignelig, men værre, end den, Europa oplevede i det 14. århundrede.

Forskellen på Den internationale Valutafond, IMF, som den blev formet på tidspunktet omkring præsident Franklin D. Roosevelts alt for tidlige død, og den antydede tilbagevenden til et system i lighed med IMF's oprindelige fastkursvalutasystem, fordrer, at den tilstand af »venskabelige konflikter«, som lå indskrevet i den oprindelige Bretton Woods-institution, da den fungerede bedst, erstattes med modellen fra den Westfalske Fred i 1648.

Henvisningen til den Westfalske Fred er ikke udtryk for en følelseladet politisk anskuelse. Den peger på vigtigheden og nødvendigheden af, at der indenfor rammerne af fastkursvalutasystemet skabes store mængder ny, langfristet, international gæld, hovedsagelig til gigantiske, fysiske investeringer i langsigtet økonomisk infrastruktur. Denne kapitaldannelse skal ikke begrænses til offentlige anlægsarbejder, men offentlige investeringer i infrastruktur må spille en ledende rolle for langfristet kapitaldannelse i alle produktive og beslægtede sektorer. Ved at kombinere den langfristede statsgaranterede gæld i infrastruktur og beslægtet privat gæld med skabelsen af ny langfristet kapital til en ny, fast kurs, bliver en vellykket reorganisering af det nuværende fallerede system pludselig gennemførlig.

Den store og afgørende del af denne nye kapitaldannelse i grundlæggende økonomisk infrastruktur vil være i form af international kapital forbundet med langsigtede aftaler imellem suveræne nationalstater. Løbetiden for hovedparten af den nye kapital vil strække sig over et kvart århundrede, hvilket Europas nuværende medvirken i udviklingen af Kina bekræfter. Det giver en ny og mægtig dimension til betydningen af princippet fra den Westfalske Fred i 1648 om »den andens fordel«. Nationer må være helt suveræne, men de har en fælles interesse i at fremme »den andens fordel«. Ellers er der ikke stor chance for, at noget land kan komme på fode igen efter den nuværende, omsiggribende krise.

Situation i Eurasien, som den er ved at udvikle sig i dag, hvor velstand og fremgang i den ene økonomi er afhængig af en succesrig langfristet, kapitaldannelse i den anden, tjener som eksempel. Det er allerede den langsigtede tendens i de politisk-økonomiske relationer mellem Vesteuropa og Centraleuropa. Og midt imellem de vest- og centraleuropæiske landes velstand og vækstøkonomierne i Asien ligger Rusland med sin centrale rolle.

Det kan godt lade sig gøre, men kun under presset fra en global krise lige så truende som den, vi står overfor i dag. Nødvendighed vil være den påkrævede opfindelses magtfulde moder. Nationer vil lære at svømme i vandene fra det nye økonomiske system – ikke for blot at svømme, men fordi de indser, at det er nødvendigt at svømme, hvis de skal overleve.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af *Agro-Nyt*, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 *Eget tryk*